

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skarg J. J.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II DSI 53/18
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 16 lipca 2019 r.

postanowił:

- 1) skargę z 1 kwietnia 2019 r. pozostawić bez rozpoznania,**
- 2) skargę z 23 kwietnia 2019 r. pozostawić bez rozpoznania,**
- 3) zwolnić skarżącego od wydatków postępowań skargowych.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 12 lipca 2016 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] uznał radcę prawnego R. K. winnym zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że będąc od 5 marca 2015 r. pełnomocnikiem z urzędu J. J. (w postępowaniu kasacyjnym w sprawie o sygn. I ACa [...]) – prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w [...]) sporządził 22 maja 2015 r. opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, którą przedłożył Sądowi Apelacyjnemu w [...] 8 czerwca 2015 r., czym rażąco naruszył termin dwóch tygodni od zawiadomienia strony i sądu o tej opinii. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] orzekł wobec obwinionego karę upomnienia (*orzeczenie z 12 lipca 2016 r. – k. 12 akt II DSI 53/18*).

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] odwołanie na niekorzyść obwinionego 19 września 2016 r. wniósł J. J., zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę zgodnie z treścią jego wniosku o ukaranie radcy prawnego, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Orzeczeniem z 26 października 2017 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] zmienił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z 12 lipca 2016 r. w zakresie pkt 1 w części dotyczącej kary w ten sposób, że wymierzył obwinionemu karę nagany (*orzeczenie z 26 października 2017 r. – k. 7 akt II DSI 53/18*).

Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z 26 października 2017 r., zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z 12 lipca 2016 r., kasację (*kasacja – k. 3 – 7 akt II DSI 53/18*) wniósł obrońca obwinionego. Postanowieniem z 28 maja 2019 r. Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego oddaliła kasację jako oczywiście bezzasadną (*postanowienie – k. 63 akt II DSI 53/18*).

Pismem z 22 stycznia 2019 r. (data wpływu do SN) J. J. wniósł m.in. o zwolnienie z kosztów sądowych i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu w sprawie II DSI 53/18 (*pismo – k. 29 akt II DSI 53/18*). Zarządzeniem z 23 stycznia 2019 r. odmówiono J. J. ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu oraz oddalono jego wniosek o zwolnienie z kosztów sądowych (*zarządzenie – k. 33 akt II DSI 53/18*).

Skarżący J. J. wniósł osobiście skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II DSI 53/18, domagając się (w skardze datowanej na 23 kwietnia 2019 r.) stwierdzenia przewlekłości prowadzonego postępowania oraz zasądzenia na swoją rzecz kwoty 20.000 zł. Skarżący argumentował, iż doszło – jego zdaniem – do nieuzasadnionej zwłoki w okresie od 15 grudnia 2017 r. do 23 kwietnia 2019 r. w postaci opieszałego wezwania do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu. Ponadto J. J. podniósł, że tego rodzaju opieszałość stanowi obstrukcję procesową i naraża „ekonomię Sądu na straty”, jak również narusza prawo do rozsądnego rozpoznania sprawy w czasie oraz generuje straty finansowe i zdrowotne po stronie skarżącego.

Zarządzeniem z 31 maja 2019 r. (*zarządzenie – k. 3*) wydanym przez Prezesa Izby Cywilnej Sądu Najwyższego skarga J. J. (datowana na 23 kwietnia 2019 r.) została przekazana do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

Skarżący J. J. wniósł również osobiście drugą skargę na przewlekłość postępowania (w tej samej sprawie) przed Sądem Najwyższym w sprawie II DSI 53/18, domagając się (w skardze datowanej na 1 kwietnia 2019 r.) stwierdzenia przewlekłości prowadzonego postępowania oraz zasądzenia na swoją rzecz kwoty 20.000 zł. Skarżący argumentował, iż doszło – jego zdaniem – do nieuzasadnionej zwłoki w okresie od 15 grudnia 2018 r. do 1 kwietnia 2019 r. w postaci opieszałego wezwania do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu. Ponadto J. J. podniósł, że tego rodzaju opieszałość stanowi obstrukcję procesową i naraża „ekonomię Sądu na straty”, jak również narusza prawo do rozsądnego rozpoznania sprawy w czasie oraz generuje straty finansowe i zdrowotne po stronie skarżącego.

Skarga J. J. (datowana na 1 kwietnia 2019 r.) wpłynęła do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 14 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi należało pozostawić bez rozpoznania - jako niedopuszczalne z mocy ustawy.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r., poz. 75, dalej: ustawa z 17 czerwca 2004 r.) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

W myśl dyspozycji art. 5 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. - skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

W niniejszych realiach obie skargi na przewlekłość zostały przez J. J. wniesione już po wydaniu orzeczenia przez Sąd Najwyższy w sprawie II DSI 53/18.

Postanowienie bowiem Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. II DSI 53/18 wydała 28 maja 2019 r. (*postanowienie – k. 63 akt II DSI 53/18*). Skarga J. J.

(datowana na 23 kwietnia 2019 r.) wpłynęła do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 31 maja 2019 r. (*zarządzenie – k. 3*), natomiast druga skarga J. J. (datowana na 1 kwietnia 2019 r.) wpłynęła do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 14 kwietnia 2019 r.

Z powyższego wyłania się konstatacja, iż skarżący wniósł skargi już po zakończeniu postępowania przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego.

W oparciu natomiast o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. Sąd zwolnił skarżącego z obowiązku poniesienia wydatków wywołanych wniesieniem skarg na przewlekłość postępowania. J. J. jest bowiem pozbawiony wolności i nie ma środków na ich poniesienie, a sprawy o przewlekłość – które okazały się niedopuszczalne - zainicjował bez pomocy zawodowego pełnomocnika.

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono, jak na wstępie.